

Arrest

nr. 286 594 van 23 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 maart 2023 per J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 houdende weigering van toegang met terugnrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2023 om 11.30 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 maart 2023 toe op de luchthaven van Zaventem (BRU) vanuit Casablanca (CMN) met een paspoort en een gesupprimeerde Belgische verblijfskaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 14 maart 2023 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

*Op 14.03.2023 om 20:30 uur, aan de grensdoorlaatpost BRU-NAT
werd door ondergetekende N.(...) M.(...), HOOFDINSPECTEUR
de heer/mevrouw:*

*achternaam D.(...) voornaam A.(...)
geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Guinee wonende te
houder van het document paspoort met nummer (...)
afgegeven te Guinee DCPAF op 18/02/2021*

(...)

*afkomstig Uit Marokko op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem
wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het
grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):*

(...)

*X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een visum of een grensoverschrijdend
document. Na nazicht blijkt de Belgische verblijfskaart met nummer (...) van betrokkene gesupprimeerd
te zijn. In het paspoort van betrokkene is er een Portugese vertrekstempel van 27/08/2021 en een
aankomststempel aankomststempel te GUINEE van 27/08/2021.*

*Betrokkene is niet in het bezit van een bijlage 18 en heeft langer dan 1 jaar het grondgebied verlaten en
geniet aldus niet van het recht op terugkeer.*

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Overwegende dat de opzet van de bestreden beslissing is om verzoeker vanuit het gesloten centrum TC Caricole zo snel als mogelijk terug te drijven naar Casablanca, plaats waar hij was ingescheept alvorens zich aan te bieden bij de Belgische douaneautoriteiten (bij toepassing van de Conventie van Chicago), en niet naar Guinee.

Dat deze teruggedrijving is voorzien is voor 25 maart as..

Dat er dus in casu sprake is van hoogdringendheid”

2.2.2. Verzoeker wijst erop dat hij in het gesloten centrum verblijft en hij zal worden teruggedreven naar Casablanca waardoor zijn vordering dringend is.

2.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad sedert 14 maart 2023 in het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel wordt vastgehouden met het oog op zijn teruggrijping, die blijkens de informatie van de verwerende partij reeds op 25 maart 2023 in het vooruitzicht wordt gesteld. Verzoeker kan bijgevolg worden bijgetreden waar hij stelt dat er sprake is van hoogdringendheid.

2.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, eerste lid, 1°, 19 en 62 van de vreemdelingenwet, van het recht om gehoord te worden, van het verbod op het nemen van arbitraire beslissingen en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”. Verzoeker stelt in zijn enige middel het volgende:

“Doordat de bestreden beslissing (zie boven) als volgt worden gemotiveerd:

“Betrokkene is niet in het bezit van een visum of een grensoverschrijdend document. Bij nazicht blijkt dat de Belgische verblijfskaart met nummer 46349618 van betrokkene gesupprimeerd te zijn. In het paspoort van betrokkene is er een Portugese vertrekstempel van 27/08/2021 en een aankomststempel te GUINEA van 27/08/2021. Betrokkene is niet in het bezit van een bijlage 18 en heeft langer dan een jaar het grondgebied verlaten en geniet aldus niet van het recht op terugkeer.”

a. *Betreffende het recht van verzoeker om gehoord te worden (artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 74/13 e.v. Vr W.:*

In de eerste plaats wenst verzoeker uiteen te zetten het hem toekomende hoorrecht werd geschonden in het kader van deze procedure.

Verzoeker verwijst in deze naar een arrest van Uw Raad dd. 5 januari 2023 (arrest 282.722) en dat terzake als volgt stelt:

“Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§83 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §87, HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §36.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar in artikel 41 daarvan, dat het recht op een behoorlijk bestuur waarborgt. (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §31)

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §76). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de rechten van de verdediging, dat een fundamenteel beginsel van de Unie is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §81; HvJ 5 november 2011, C166/13, Mukarubega §45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, 649 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §37)

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren. (HvJ 18 december 2008, C-340/07, Sopropé, §50

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §40)”

Verzoeker stelt dat hij door de grenspolitie bij zijn aankomst op Zaventem luchthaven op geen enkele nuttige wijze werd gehoord door de verantwoordelijke persoon.

De verantwoordelijke van de grenspolitie zou blijkbaar niet anders hebben gezegd dan “j’en ai rien à voir” (vrije vertaling “dit is voor mij van geen enkel belang”)

Dat indien de douane politie de moeite had genomen verzoeker op een gepaste wijze te horen deze had kunnen vernemen en appreciëren dat :

- Verzoeker in België woont met zijn familie sinds 2012;
- Dat hij van de gemeente Brussel een brief had ontvangen dd. 7 februari 2023 waarin hij wordt ingelicht omtrent een nakende schrapping;
- Dat verzoeker uiterst gunstig gevolg aan de brief wilde verlenen;
- Dat hij te kampen heeft met een ernstige medische toestand die hem niet meteen toestand eerder terug te keren naar België.
- Etc.

Dat op grond van het voorafgaande dient te worden geoordeeld dat het hoorrecht van verzoeker werd geschonden.

b. Betreffende de schending van het beginsel van goed en behoorlijk bestuur en het verbod op het nemen van arbitraire beslissingen

Verzoeker betwist niet dat hij langer dat één jaar afwezig was van het Belgische grondgebied.

Hij stelt dat hij omwille van medische redenen niet eerder kon terugkeren.

Vaststaat dat de gemeente pas op 7 februari 2023 – i.e. 6 maanden nadat de wettelijke periode van 12 maanden (ex artikel 19 Vr.W.) verstreken was en niet maar dan 1 maand voordat verzoeker terugkeert naar België – verzoeker een waarschuwing opstuurt met de melding dat zijn een schrapping zal plaatsvinden.

Verzoeker geeft aan deze oproep tijdig en nuttig gevolg door met de gemeente telefonisch contact op te nemen waarbij hem vermeld wordt dat hij zich bij terugkeer zo snel mogelijk moeten aanbieden bij de gemeentelijke administratie om zijn verblijfspapieren weer in orde te brengen.

Het is dus wel zo dat in eerste instantie de gemeente de periode van 1 jaar of 12 maanden heeft laten voorbijgaan met 6 maanden alvorens uiteindelijk verzoeker te waarschuwen dat hij zal worden geschrapt. Verzoeker heeft hieraan op tijdige en nuttige wijze gevolg gegeven door onmiddellijk de gemeente te contacteren en zijn reis naar België te organiseren.

Verzoeker was zelf niet op de hoogte van deze “één jaar regel” en hij heeft onmiddellijk gereageerd toen hij hiervan werd ingelicht.

Het komt dus enigszins bevreemdend voor dat verwerende partij de naleving van een regel inroept ten aanzien van verzoeker terwijl ze zelf diezelfde regel inroept nadat de wettelijke termijn van artikel 19 reeds 6 maanden was verstreken.

Dat op grond van het voorafgaande dient te worden geoordeeld dat het beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Dat tevens dient te worden besloten dat het beginsel van het verbod op het nemen arbitraire beslissingen werd geschonden.

Als verzoeker op 6 februari 2023 was teruggekeerd was er immers voor de gemeente geen vuiltje aan de lucht terwijl verzoeker toen al de bij wet voorziene termijn van 1 jaar met 6 maanden overschreden had en er zelfs op 7 februari 2023 nog geen schrapping had plaatsgevonden, doch enkel een aankondiging daarvan.

c. Betreffende de schending van de artikel 19 en 62 Vreemdelingenwet, artikel 39, 41, 42 e.v. Vb

Ten onrechte werpt verwerende partij in de bestreden beslissing het feit op dat verzoeker niet in het bezit is van een bijlage 18 hem zijn verblijfsrecht ontnemt.

De meldingsplicht voor vertrek is geen voorwaarde voor het behoud van de geldigheid van de verblijfs – of vestigingsvergunning die naar België terugkeert.

(RvS 24 oktober 1985, nr. 25.766)

Deze meldingsplicht is enkel voorzien om de ambtshalve schrapping uit de bevolkings - of vreemdelingenregister van de gemeente te voorkomen.

Verzoeker was bij zijn aankomst op Zaventem luchthaven op 14 maart 2023 in het bezit van een vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is zodat hij zich nog binnen de 15 dagen na zijn terugkeer kan aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn woonplaats.

Artikel 19 Vr.W. moet zo verstaan worden dat de vreemdeling bij zijn aankomst in het bezit moet zijn van een geldige vergunning en dat hij de mogelijkheid heeft deze zo nodig deze vroegtijdig te verlengen.

Het betreft hier tenslotte een situatie waarbij de vreemdeling om redenen onafhankelijk van zijn wil langer in het buitenland verblijft dan voorzien.

Indien deze langere duur wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil is kan Dient Vreemdelingenzaken deze persoon opnieuw in zijn vroegere toestand plaatsen door hem in afwachting een bijlage 15 (artikel 40, tweede lid Vb) af te leveren waarbij aan verzoeker het recht op binnenkomst moet worden verzekerd.

Verzoeker stelt ten slotte geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

d. Betreffende de toepassing van de artikelen 3 en 8 van het EVRM

Op grond van de thans bestreden beslissing zal verzoeker teruggeleid worden naar Casablanca.

Verzoeker heeft geen enkel recht op verblijf in Marokko. Hij kent daar ook helemaal niemand.

Hij zal daar op dus op helemaal zich zelf aangewezen zijn wat gelet op zijn medische toestand die dagelijks moet worden onderhouden (2 insuline injecties per dag) een zeker risico inhoudt voor zijn fysieke en psychische integriteit waarbij in een mensonterende situatie dreigt te belanden die strijdig kan bevonden worden met artikel 3 EVRM.

Verzoeker is verzoeker sinds 2012 in België verblijfsgerechtigd en leeft hij met zijn ouders, broers en zussen sindsdien.

Het is enkel omdat hij in augustus 2021 zijn zieke grootmoeder wilde bezoeken dat hij daar ziek werd dat hij voor 18 maanden verwijderd is gebleven van zijn familie in België. Dat was zeker niet de oorspronkelijke bedoeling.

Zoals verzoeker zelf wil hij dolgraag zijn leven hervatten zoals dat het geval was voor zijn vertrek naar Guinea in augustus 2022, i.e. bij zijn familie gaan wonen en weer werken.

Dat de terughrijving van verzoeker naar Casablanca en alle gevolgen van deze verwijdering in ernstige mate het privé- en familieleven van verzoeker - zoals hij dat over de laatste 11 jaren heeft beleefd en opgebouwd - dreigt te verstoren.

Dat hier sprake is van een potentiële schending van artikel 8 EVRM indien er zou worden overgegaan tot uitvoering van de bestreden beslissing.

Dat op grond van het voorafgaande dient te worden geoordeeld dat er prima facie sprake is van een gegrond middel in rechte."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een medisch getuigschrift toe, opgemaakt in Guinée op 10 maart 2023, een document betreffende de controle van de bloedsuikerspiegel, een schrijven van de stad Brussel van 7 februari 2023, een uittreksel van verzoekers BIVR van 16 oktober 2012, een ontvangstbewijs van een elektronische verblijfskaart van 31 augustus 2012 en een schrijven betreffende de B-kaart van 10 oktober 2014 (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

2.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van 'het beginsel van behoorlijk bestuur' aangezien hij niet verduidelijkt welk beginsel van behoorlijk bestuur hij precies geschonden acht.

2.3.3. Artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

2.3.5. In zijn middel betwist verzoeker nergens de vaststellingen dat zijn Belgische verblijfskaart werd gesupprimeerd nadat hij van ambtswege werd afgevoerd door de stad Brussel. Deze informatie wordt overigens bevestigd door het uittreksel uit het rijksregister dat door de verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen werd gevoegd (nota met opmerkingen, bijlage 1). Verzoeker betwist ook niet dat hij geen 'attest van vertrek' (bijlage 18) kan voorleggen waarmee hij zijn vertrek voorafgaandelijk zou

hebben gesignaleerd en/of voorafgaandelijk zou hebben meegedeeld dat hij langer dan een jaar afwezig zou blijven. De Belgische verblijfskaart van verzoeker kan bijgevolg niet langer worden aangewend om het Schengengebied visumvrij binnen te komen, zoals bedoeld in artikel 42 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoeker dient dus in het bezit te zijn van een visum zoals vereist door artikel 2 van de vreemdelingenwet. De grensinspectie stelde daarom op goede gronden vast dat verzoeker *“niet in het bezit (is) van een visum of een grensoverschrijdend document”*, waardoor zij hem in toepassing van het hierboven weergegeven artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet de toegang tot het grondgebied konden weigeren en hem terugdrijven.

2.3.6. Verzoeker houdt in een eerste middelonderdeel een theoretische uiteenzetting over artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) waarbij hij rechtspraak van het Europese Hof van Justitie citeert. Daarbij beweert hij dat hij *“door de grenspolitie bij zijn aankomst op Zaventem op geen enkele nuttige wijze werd gehoord”*. Het door verzoeker aangehaalde artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. De bestreden beslissing maakt echter een beslissing uit tot weigering van toegang zoals bedoeld in artikel 14 van de Verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes) zodat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing toepassing maakt van het Unierecht, waarbij de Unierechtelijke algemene beginselen van toepassing zijn. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

2.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn interpellatie door de luchtvaartpolitie op 14 maart 2023 wel degelijk werd gehoord. Uit het administratief verslag blijkt onder andere dat verzoeker bij zijn aankomst in het bezit was van een Guinees paspoort, dat niet voorzien was van een inreisvisum en een Belgische elektronische C-kaart die *prima facie* geldig was tot 9 september 2024. Nazicht door de met grenscontrole belaste overheid wees echter uit dat verzoeker sinds 27 augustus 2021 afwezig bleef van het Schengengrondgebied (langer dan een jaar), dat hij ambtelijk was afgevoerd en dat het verblijfsrecht was gesupprimeerd. Verzoeker werd bijgevolg uitgenodigd om een mondelinge verklaring af te leggen en vulde blijkens het administratief dossier in het Frans ook een formulier hoorrecht in. Het administratief verslag van de grenspolitie bevat volgende samenvatting hiervan:

“Betrokkene verklaart ergens in 2021 te zijn vertrokken.

Wegens medische problemen (diabeticus) kon hij niet vroeger terugkeren.

Betrokkene toont ons een uitnodiging van de stad Brussel op zijn smartphone in verband met zijn verblijfsrecht."

Verzoekers stelling dat hij niet zou zijn gehoord mist aldus feitelijke grondslag. De bewering van verzoeker in zijn middel dat de grenspolitie hem enkel zou hebben meegedeeld *"j'en ai rien à voir"*, wordt niet ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij de informatie die hij thans in zijn verzoekschrift opneemt betreffende zijn in België verblijvende familie, de brief van de stad Brussel en zijn medische toestand niet reeds ten tijde van zijn interpellatie had meegedeeld of kunnen meedelen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat deze informatie een ander licht zou werpen op de bestreden beslissing. Er kan geen schending van het hoorrecht worden vastgesteld.

2.3.8. Ter terechtzitting benadrukt de aanwezige raadsman van verzoeker dat hij een recht op terugkeer kan doen gelden en hij legt ter terechtzitting een attest van gezinssamenstelling van het gezin van zijn vader waarop zijn naam is opgenomen. Deze vermelding op het attest van gezinssamenstelling volstaat niet om aan te tonen dat hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Ook in het tweede middelonderdeel van zijn verzoekschrift kan verzoeker hiervoor geen overtuigende argumenten aandragen. Hij beweert weliswaar dat hij om medische redenen niet eerder kon terugkeren uit zijn land van herkomst, maar hij staat deze loutere affirmatie niet. De insulinebehandeling van zijn diabetes werd, blijkens de bijlagen die hij zelf bij zijn verzoekschrift voegt, reeds in september 2021 in Conakry opgestart (Verzoekschrift, bijlage 2) en heeft blijkbaar niet voor problemen gezorgd op zijn traject van Conakry naar Brussel vooraleer hem aan de grens de toegang werd geweigerd. Op basis van de bijlagen bij het verzoekschrift kan dus niet worden opgemaakt dat een medische problematiek hem verhinderd zou hebben om eerder terug te keren, noch dat deze problematiek een reis naar zijn land van herkomst zou bemoeilijken. Zoals de verwerende partij terecht aanstipt, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij ooit de bedoeling zou hebben gehad om eerder terug te keren. Uit het dossier blijkt in elk geval ook niet dat hij de Belgische overheden ooit heeft verwittigd van zijn vertrek, noch van het feit dat hij langer dan voorzien verwijderd zou blijven van het Belgische grondgebied.

Daarbij komt dat verzoeker uitdrukkelijk bevestigt dat hij niet op de hoogte was van de regel dat hij slechts gedurende een jaar afwezig mocht blijven van het Belgische grondgebied. De onwetendheid van verzoeker betekent evenwel niet dat de beslissing onwettig of onredelijk zou zijn of op onjuiste feitelijke gronden zou berusten. Verzoeker kan geen rechten puren uit het gegeven dat de stad Brussel hem slechts op 7 februari 2023 waarschuwde dat hij van ambtswege zou worden afgevoerd. Het stadsbestuur werd voorafgaandelijk niet verwittigd en kon dus onmogelijk weten dat verzoeker zich niet langer op het Belgische grondgebied bevond. Het vreemdelingenbesluit legt de verantwoordelijkheid integraal bij de vreemdeling. Het komt aan de vreemdeling toe om het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in kennis te stellen indien hij voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn en naderhand gebruik wenst te maken van zijn recht op terugkeer (artikel 39, §§2 en 3 van het vreemdelingenbesluit). Verzoeker kan zijn onwetendheid niet invoeren om te stellen dat het om een arbitraire beslissing zou gaan. Verzoeker toont immers niet aan dat de regelgeving in zijn geval op kennelijk onredelijke wijze zou zijn toegepast.

2.3.9. In een derde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 19 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 39, 41 en 42 van het vreemdelingenbesluit, maar hij gaat daarbij uit van een onjuiste interpretatie van de toepasselijke regelgeving.

Artikel 19, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.
(...)"*

Verzoeker betoogt dat hij de gelegenheid moet krijgen om zich aan te melden bij het gemeentebestuur om zijn recht op terugkeer uit te oefenen. Verzoeker verliest kennelijk uit het oog dat hij langer dan een jaar afwezig is geweest uit het Rijk. Hij verliest eveneens uit het oog, zoals de verwerende partij overigens terecht aanstipt in haar nota met opmerkingen, dat er in het vreemdelingenbesluit voorwaarden gekoppeld worden aan de uitoefening van het recht op terugkeer na een afwezigheid die meer dan één jaar heeft geduurd (artikel 39, §3 van het vreemdelingenbesluit):

"§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij :

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Indien de betrokkene zijn recht op mobiliteit uitoefent naar een andere lidstaat wordt verondersteld dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt voor zover hij de geldigheidsduur van zijn door België afgeleverde verblijfsvergunning niet overschrijdt;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”

Verzoeker meent dat zijn recht op binnenkomst moet worden verzekerd, maar hij voldoet hiertoe niet aan de reglementaire voorwaarden. Hij heeft nooit kennis gegeven van zijn vertrek en dient zich dus thans, na een afwezigheid van meer dan een jaar, te voorzien van de vereiste binnenkomstdocumenten.

2.3.10. In een vierde middelonderdeel gaat verzoeker in op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uit artikel 3 van het EVRM en zijn recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Verzoeker koppelt het risico op een onmenselijke behandeling aan zijn diabetes.

In medische aangelegenheden heeft het EHRM geoordeeld dat een verwijdering in “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*). In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

De Raad merkt op dat er bij het verzoekschrift geen medisch getuigschrift gevoegd werd waaruit kan worden opgemaakt dat zijn gezondheidstoestand een teruggrijping naar Marokko en/of een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg zouden staan. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een lopende medische behandeling heeft, dringt zich de vaststelling op dat deze, blijkens de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd, in september 2021 in Guinée werd opgestart met dezelfde producten die verzoeker thans in het gesloten centrum toegediend krijgt (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3). Verzoeker toont niet aan dat deze behandeling door toedoen van zijn terugleiding naar Marokko zou worden onderbroken. Daarnaast stelt verzoeker dat hij in Marokko geen verblijfsrecht heeft en aldaar niemand kent. Deze situatie maakt echter geen onmenselijke of vernederende behandeling uit in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker enkel op doorreis was in Casablanca na zijn vlucht vanuit Conakry (Guinée). De bestreden beslissing houdt geen verplichting in om in Marokko te blijven en houdt geen verbod in om door te reizen naar Conakry.

Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

2.3.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in België, wijst verzoeker op zijn langdurige verblijf in België en de aanwezigheid van zijn familie in België. De Raad merkt evenwel op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin ((huwelijks-)partners en hun minderjarige kinderen). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker toont deze afhankelijkheid geenszins aan en maakt dus niet aannemelijk dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in voormeld verdragsartikel. Bovendien houdt de bestreden beslissing tot terugdrijving niet in dat verzoeker definitief van zijn Belgische familie wordt gescheiden. Niets verhindert hem immers om zich tot de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland te wenden met het verzoek om alsnog naar België terug te kunnen keren en daarbij zijn langdurige verblijf en familiale bindingen als argumenten in te roepen.

2.3.12. Er werd geen schending van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt, noch van de artikelen 3, eerste lid en 19 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem de toegang tot het grondgebied te weigeren. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd evenmin een schending van het hoorrecht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overwegende dat de uitvoering van bestreden beslissing een moeilijk te herstellen inhoudt, en wel om twee redenen:

Enerzijds, een inbreuk op het privé – en familieleven van verzoeker.

Sinds 2012 vormt verzoeker met zijn ouders, zussen en broer een hechte familie op het Belgische grondgebied.

Verzoeker heeft sinds 2012 altijd het centrum van zijn belangen in België gehouden.

De uitvoering van de bestreden beslissing zal dus ongetwijfeld een nefaste weerslag hebben op het privé- en familieleven van verzoeker.

Anderzijds, het veroorzaken van een situatie waarbij de fysieke en psychische integriteit van verzoeker in het gedrang dreigt te komen als moet blijken dat als gevolg van zijn terugdrijving naar Casablanca – waar verzoeker op zich niet verblijfsgerechtigd is - verzoeker niet in de mogelijkheid zal zijn dagelijks de vereiste insuline in te spuiten.”

2.4.2. De vordering tot schorsing dient een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaag- en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.3. Verzoeker koppelt zijn nadeel aan de in het enig middel aangevoerde schending van zijn recht op gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Aangezien deze grief niet ernstig werd bevonden, is er *in casu* geen sprake van een evident nadeel. Verzoeker is meerderjarig, waardoor hij aannemelijk dient te maken dat er tussen hemzelf en zijn ouders, zussen en broer een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat. De Raad stipt bovendien aan dat verzoeker midden 2021 vrijwillig voor een duur van anderhalf jaar uit België vertrok. De scheiding van verzoeker met zijn familie, die in België verblijft, is dus geen nadeel dat voortspuit uit de thans bestreden beslissing.

Vervolgens beklaagt verzoeker zich over een risico voor zijn fysieke en psychische integriteit omwille van zijn terugdrijving naar Casablanca, waar hij naar zijn zeggen niet verblijfsgerechtigd is, omdat hij aldaar niet in de mogelijkheid zou zijn om dagelijks de vereiste insuline in te spuiten. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker deze blote beweringen niet staft. Vervolgens dient te worden aangestipt dat verzoeker uit Marokko vertrokken was toen hij op 14 maart in België arriveerde, terwijl zijn diabetesproblematiek reeds in 2021 werd gediagnosticeerd en dit blijkbaar geen probleem opleverde. Verzoeker toont niet aan dat dit nadeel moeilijk te herstellen is. De bestreden beslissing houdt immers geen verplichting in om in Marokko te blijven en verzoeker kan zijn voorzorgen nemen en voldoende doses insuline meenemen voor de reis.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. E. VAN DER WEL ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

F. TAMBORIJN